

den sidste Rate af mit Lægehonorar at betale. Desuden kan jeg ikke staa blottet for Penge her, hvad jeg gør. Hver Dag kan bringe en eller anden Konsulatudgift eller Privatudgift, som maa betales. Jeg ser derfor ingen anden Udvej end at trække 2,000 Kr. paa Udenrigsministeriet, hvilke jeg anmoder om at føre mig i Regning paa indeværende Aars Kontorholdskonto.

Indberetningen herom Nr. 14 af D. D. følger med Bankens Cheque, og Kopi har jeg den Ære at vedlægge.

Men hermed er Spørgsmaalet desto værre langt fra løst. Jeg maa i Aar ligesom de andre Aar hver Maaned bruge Penge ud over, hvad min Lønning m. m. yder mig, og jeg kan ikke selv tilskyde flere. Skal jeg komme Aaret igennem uden en radikal Forandring af min Levefod, der vil sænke den ned under det Niveau for det passende, som jeg hidindtil med saa store Ofre har søgt at opretholde i det mindste udadtil, maa jeg ud over, hvad der er bevilget, i Aar kunne disponere over 4,000 Kr., som bedes mig udbetalte med 1,000 Kr. hver 1. April, 1. Juli, 1. Oktober og Slutningen af December d. A.

Kan eller vil Ministeriet ikke dette, saa stilles der altsaa til mig den Fordring, at jeg skal komme igennem med det, jeg har. Jeg maa altsaa sætte Tæring efter Næring og vil derved ogsaa overfor Omverdenen komme til at blotte en Tilstand, som aldrig burde have været etableret. Jeg skal kun fremhæve, at jeg ikke ser, hvorledes jeg skal kunne undgaa at indskrænke mig til kun at bebo et Værelse, der altsaa vil komme til at omfatte baade Konsulat og Sovekammer. Det er desto værre ikke længer mig, der er Herre over Forholdene, men Forholdene, der ere Herre over mig. Da hver Dag, der leves under de nuværende Forhold, koster mig Penge ud over mine Indtægter, tillader jeg mig at anmode Udenrigsministeriet om at besvare dette Punkt, om jeg kan disponere over de 4,000 Kr., omgaaende.

Hvorfor Udenrigsministeriet har ladet det komme til dette kritiske Punkt, for-

staar jeg ikke ret. Ministeriet vidste jo saa godt som jeg, at her ikke kunde leves for det bevilgede. Jeg lovede i sin Tid ved egne Midler at holde det gaaende i to Aar, og nu har jeg holdt ud i fem. Ministeriet vidste jo ligeledes, at jeg ikke havde Formue, altsaa, hvorfra skulde i Længden Deficitet dækkes? Naar jeg nu, under et Arbejde og Savn, som de vedlagte Blade kun ufuldkomment give Begreb om, og hvilke sidste helt ud ere delte af min Familie, har holdt ud, indtil den Tid kom, da det blev muligt for Ministeriet at ordne Forholdene her eller i alt Fald at faa mig ud af Misæren, hvorfor skulde det da komme til Yderligheder med min Situation, inden det skete? Ved Siden af Konsulatet i New York har dette Konsulats Forhold været de tungeste at bære, og ingen anden af de udsendte Konsulats-embedsmænd har siddet saa længe i dem som jeg. Heller ikke have de hvilet saa tungt paa nogen som paa mig, blandt andet, fordi jeg har Børn at sørge for, der ere midt i deres Studeringer. Desuagtet har Buen stadig været spændt højere, indtil den da endelig maatte bryde, hvilket jeg kalder det at staa i en saa tilspidset Situation som denne.“

Samtidig med, at Dr. Fraenkel indsendte den sidstnævnte Skrivelse med Andragendet til Finansudvalget, trak han, som det vil fremgaa af Skrivelsen, en Veksel, stor 2,000 Kr., paa Udenrigsministeriet og anmodede dette om at føre ham Beløbet i Regning paa hans Kontorholdsgodtgørelse for 1903, altsaa, da Godtgørelsen først forfaldt senere, i Virkeligheden om at yde ham et Forskud paa 2,000 Kr.

Med Hensyn til denne Veksel skal allerede her bemærkes, at Dr. Fraenkel var uberettiget til at trække paa Ministeriet og derfor gjorde sig skyldig i en Tjenesteforseelse.

Den slette økonomiske Stilling, hvori Dr. Fraenkel var kommen, og som bl. a. havde ført til, at han havde begaaet den Forseelse at trække en Veksel paa Ministeriet, foranledigede dette til under 3. Marts 1903 at afskedige ham af Uden-